

Arrest

nr. 128 696 van 3 september 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 20 januari 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 maart 2014 refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. BUYCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 augustus 2012 huwt verzoeker met mevr. SM, van Belgische nationaliteit.

Op 2 november 2012 dient verzoeker een aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot van een Belg.

Op 8 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 121 610 van 27 maart 2014 de beslissing vernietigt.

Op 25 juli 2013 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot van een Belg.

Op 20 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 28 januari 2014. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.07.13 werd ingediend door:

Naam: S.

Voornaam: C.

Nationaliteit: Turkse

Geboortedatum: (...)1987

Geboorteplaats: Silopi

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie'.

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur dd. 27.02.2013 voor deeltijdse tewerkstelling; bijlage dd. 27.02.2013 waaruit blijkt dat de referentiepersoon in de periode maart - mei 2013 tijdelijk voltijds tewerkgesteld wordt; bijlage dd. 28.02.2013 waaruit blijkt dat de prestaties van de referentiepersoon werden vastgelegd op gemiddeld 20u per week

- bijbehorende loonfiches voor de periode januari - augustus 2013: uit deze fiches blijkt dat de referentiepersoon in de maanden maart - mei 2013 (tijdelijke voltijdse tewerkstelling) een gemiddeld maandelijks inkomen had van € 1386,67. Echter, in de periode januari - februari 2013 en juni - augustus 2013 (deeltijdse tewerkstelling) had de referentiepersoon een gemiddeld maandelijks inkomen van € 915,29. Gezien uit de voorgelegde arbeidscontracten blijkt dat de referentiepersoon in de regel deeltijds tewerkgesteld is, kan bij de beoordeling van de bestaansmiddelen enkel rekening gehouden worden met deze inkomsten.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immers, ze beschikt niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aangezien de armoederisicogrens voor een alleenstaande in België 1000€ bedraagt, ligt het inkomen van de referentiepersoon voor haar alleen al onder deze armoederisicogrens. Rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel betrokkene als voor zijn partner te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de

middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 40, 40bis, 40ter en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de associatieovereenkomst met Turkije d.d. 01.09.1963, van artikel 41, eerste lid van het eerste Aanvullend Protocol van de associatieovereenkomst EEG/Turkije en van artikel 13 van het besluit 1/80 van de associatieraad.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Artikel 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...)".

Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt:

"De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd".

En artikel 3 van dezelfde wet bepaalt:

"De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn".

Uit de parlementaire voorbereidingen van de wet van 29.07.1991 blijkt dat met het begrip afdoende motivering bedoeld wordt dat o.m. de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

"Dat de omvang van de motivering afhankelijk is van het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing en van het belang dat men hecht aan de motivering en dat de uitdrukkelijke motivering bedoeld is als een substantiële vormvereiste" (aldus Raad van State 30.06.1993 nr. 43556).

Art. 62 van de wet van 15.12.1980 vereist bovendien dat uit de motieven van de beslissing blijkt dat de overheid een afweging heeft gemaakt of er een evenredigheid bestaat tussen de motieven van de beslissing en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het leven van verzoeker.

Verzoeker is op 17.08.2012 te Antwerpen in het huwelijk getreden met mevrouw MS, van Belgische nationaliteit.

Dat hij met mevrouw S op hetzelfde adres samenwoont en met haar gezin vormt.

Dat verzoeker als echtgenoot van een Belg op grond van art. 40bis en 40ter van de wet van 15.12.1980 gerechtigd is op verblijf.

Art. 40 bis luidt als volgt:

§ 1:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing".

§ 2:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt...".

Artikel 40ter luidt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1e tot 3e, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Voor wat betreft de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1e tot 3e bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen minstens gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3e van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1e wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2e worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3e worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Voor wat betreft de in art. 40bis, §2, eerste lid, 1e bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar".

Dat de bestreden beslissing verblijf aan verzoeker weigerde omdat voorgehouden wordt dat zijn echtgenote niet over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken.

Dat de bestreden beslissing evenwel uit het oog verliest dat verzoeker de Turkse nationaliteit heeft en mevrouw S beschikt over een dubbele nationaliteit, met name de Belgische en de Turkse nationaliteit.

Dat artikel 40bis, 1e lid, uitdrukkelijk vermeldt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen".

Dat artikel 40ter begint met:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg".

Dat verzoeker als Turkse onderdaan bijgevolg beroep kan doen op de meer voordelige bepalingen zoals vervat in internationale verdragen.

Dat door de invoering van het nieuwe art. en de wijzigingen ingevoerd in het art. 40bis van de wet van 15.12.1980, wijzigingen ingevoerd bij de wet van 08.07.2011 en van kracht sinds 22.09.2011, aan verzoeker, en bij uitbreiding aan zijn echtgenote die een dubbele nationaliteit heeft, met name zowel de Belgische als de Turkse nationaliteit, zwaardere voorwaarden worden opgelegd dan voorheen het geval was.

Dat bijgevolg een verstrenging van de regels op basis waarvan verzoeker als Turkse onderdaan gemachtigd kan worden tot verblijf sinds 22.09.2011 is doorgevoerd.

Dat deze verstrenging in strijd is met de bepalingen van het associatieverdrag van de EG / Turkije zoals geformuleerd in het eerste Aanvullend Protocol, artikel 41, lid 1 dat luidt als volgt:

"De overeenkomstsluitende partijen voeren onderling geen nieuwe beperkingen in met betrekking tot de vrijheid van vestigingen en het verrichten van diensten".

Dat deze verplichting door het associatieverdrag en aanvullende protocollen werd ingevoerd om gunstige voorwaarden te scheppen voor de geleidelijke verwezenlijking van de vrijheid van vestiging en het dienstverkeer door de lidstaten en om maatregelen die strengere voorwaarden verbinden aan de uitoefening van deze vrijheden waarop verzoeker, als Turkse onderdaan, gerechtigd is te verbieden.

Dat de standstillbepaling bepaalt dat er geen nieuwe belemmeringen mogen worden ingevoerd zodat een geleidelijke totstandkoming van de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten niet nog meer bemoeilijkt wordt.

Dat de standstillbepaling zich bijgevolg er tegen verzet dat een lidstaat een nieuwe maatregel vaststelt die als gevolg heeft dat aan de vestiging en, daarmee samenhangend, aan het recht van verblijf van een Turkse onderdaan op zijn grondgebied strengere voorwaarden worden gesteld dan die welke golden op het moment waarop het Aanvullend Protocol voor de betrokken lidstaten in werking trad (zie Hof van Justitie EEG zaak C 37/98 Savas).

"Dat in art. 41, lid 1, van het Aanvullend Protocol een nauwkeurig bepaald en onvoorwaardelijk beginsel is geformuleerd, dat voldoende werkbaar is om door de nationale rechter te kunnen worden toegepast en dat derhalve de rechtspositie van particulieren kan bepalen. de rechtstreekse werking die dus aan die bepaling moet worden toegekend brengt dat de justitiabelen op wie zij van toepassing is, het recht hebben zich er voor de rechterlijke instanties van de lidstaten op te beroepen" (Hof van Justitie 11.05.2000, C-37/98, Savas, ro. 54).

En verder: "(...) ook al verleent de in artikel 41, lid 1 van het Aanvullend Protocol opgenomen standstillclausule op zichzelf aan een Turks onderdaan geen rechtsreeks uit de gemeenschapsregeling afgeleid recht van vestiging en een daaruit voortvloeiend recht van verblijf of een recht op het vrij verrichten van diensten of van toegang tot het grondgebied van een lidstaat (...), dit niet wegneemt dat een dergelijke clausule algemeen de invoering verbiedt van alle nieuwe maatregelen die tot doel of tot gevolg zouden hebben dat de uitoefening door een Turks onderdaan van deze economische vrijheden op het nationale grondgebied wordt onderworpen aan strengere voorwaarden dan die welke golden bij

de inwerkingtreding van het Aanvullend Protocol voor de betrokken lidstaat" (Hof van Justitie 19.02.2009, C-228/06, Soysal, ro. 47).

Dat deze standstillclausule tevens bevestigd wordt in artikel 13 van het besluit 1/80 van de associatieraad.

Deze bepaling verbiedt de lidstaten van de EU en Turkije om nieuwe beperkingen in te voeren met betrekking tot de toegang tot de werkgelegenheid van werknemers en gezinsleden wiens verblijf op grond van arbeid op hun onderscheiden grondgebied legaal zijn.

Bij de uitleg van de standstillbepalingen betreft het Europees Hof van Justitie van de Europese Gemeenschap het doel van de associatieovereenkomst EEG/Turkije, namelijk de bevordering van de ontwikkeling van de commerciële en economische betrekkingen tussen partijen door middel van het geleidelijk tot stand brengen van het vrije verkeer van werknemers, vestiging en het dienstenverkeer (zie voor vestiging : Hof van Justitie EG zaak C-37/98, Savas, Jur. (2000) blz. I-2927, r.o. 52).

De standstillbepalingen in artikel 41 lid 1 Aanvullend Protocol en artikel 13 Besluit 1/80 hebben rechtstreekse werking (Hof van Justitie EG zaak C-37/98, Savas, Jur. (2000) blz. I-2927, r.o. 54 en gevoegde zaken C-317/01 en C-369/01, Abatay e.a. Jur. (2003) blz. I-12301, ro. 58).

Een nationale rechter moet een met een standstillbepaling strijdige maatregel van nationaal recht buiten toepassing laten. (HvJ EG zaak C-37/98, Savas, Jur (2000) blz. I-2927, ro. 70 en gevoegde zaken C-317/01, Abatay e.a. Jur. (2003) blz. I-12301, ro. 59).

Een standstillbepaling is geen voorschrift van materieel recht, maar een quasi-procedurele regeling die ratione temporis voorschrijft op basis van welke bepaling(en) van nationaal recht de situatie van een Turkse staatsburger moet worden beoordeeld als hij gebruik wil maken van de in de artikelen 12-14 Associatieovereenkomst bedoelde rechten (HvJ EG zaak C-16/05, Tum en Dari, Jur (2007) blz. I-7415, ro. 55).

Art. 41, lid 1 van het Aanvullend Protocol bij de Associatieovereenkomst EEG/Turkije en art. 13 van besluit nr.1/80 van de bij deze overeenkomst opgerichte Associatieraad, waarin is bepaald dat de overeenkomstsluitende partijen onderling geen nieuwe beperkingen uitvoeren met betrekking tot de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten, respectievelijk het vrij verkeer van werknemers, moeten aldus worden uitgelegd dat deze twee bepalingen in de lidstaten rechtstreekse werking hebben, zodat de Turkse werknemers waarop zij van toepassing zijn, het recht hebben zich voor de nationale rechter erop te beroepen om ermee strijdige bepalingen van nationaal recht buiten toepassing te laten (cf. Arrest Sahin punten 58-59, 117 en dictum).

De draagwijdte van art. 13 van besluit nr. 1/80 van de Associatieraad EEG-Turkije, dat bepaalt dat de overeenkomstsluitende partijen geen nieuwe beperkingen mogen invoeren met betrekking tot het vrij verkeer van werknemers, is niet beperkt tot Turkse onderdanen die reeds tot de arbeidsmarkt van een lidstaat behoren.

Dat in art. 41 lid 1 van het Aanvullend Protocol Associatieovereenkomst EEG/Turkije en art. 13 van besluit 1/80 van de Associatieraad uitdrukkelijk voorzien is dat geen nieuwe beperkingen in het recht op verblijf van Turkse onderdanen mogen doorgevoerd worden, zo niet deze in strijd zijn met de standstillclausule voorzien in het Associatierecht.

Dat "lidstaten niet kunnen terugkomen op versoepelingen die zij na de inwerkingtreding van het Associatierecht hebben doorgevoerd" (zie tijdschrift Vreemdelingen 2012 nr.1 blz.68 Bespreking Arrest Dereci Hof van Justitie 15.10.2011, C-256/11).

Dat op basis van deze bepalingen het Europees recht primeert op de bepalingen in de vreemdelingenwet van 15.12.1980, verzoeker, als echtgenoot van een Belgisch onderdaan die hier werkt, volstaat met het aantonen van zijn verwantschap en de nodige identiteitsdocumenten om gemachtigd te worden tot verblijf.

Dat de heer S, als echtgenoot van een Belgische onderdaan die tevens de Turkse nationaliteit bezit, aanvraag machtiging tot verblijf indiende om samen verblijf te kunnen houden met zijn echtgenote in het kader van een gezinshereniging, maar tevens om deel uit te maken van het economisch verkeer in België.

Dat aanvraag machtiging tot verblijf bijgevolg inherent zijn recht op vrijheid van vestiging en dienstverkeer zoals voorzien in de Associatieovereenkomst EEG/Turkije impliceerde evenals zijn recht om als werknemer op Belgisch grondgebied tewerkgesteld te worden.

Er dient opgemerkt te worden dat de heer S tewerkgesteld is op datum van huidig verzoekschrift en de nodige bewijzen van tewerkstelling overmaakt in toepassing van art. 52 van het K.B. van 15.10.1981.

Dat de voorwaarde van een voldoende inkomen in strijd is met de meer gunstige bepalingen van de standstillclausule zoals voorzien in art. 41, lid 1 van het eerste Aanvullend Protocol van de Associatieovereenkomst EEG/Turkije en art. 13 van het besluit 1/80 Associatieraad EEG/Turkije.

Dat immers door het invoeren van de inkomensvoorwaarde voor verzoeker en zijn echtgenote mevrouw S zwaardere voorwaarden worden opgelegd dan voorheen van toepassing van toepassing (zie oud art. 40bis en oud art. 40ter van de wet van 15.12.1980).

Dat de vereiste van afdoende inkomsten zoals bepaald in art. 40bis en 40ter van de wet van 15.12.1980 bijgevolg zwaardere voorwaarden oplegt dan voorheen het geval was en deze bepalingen dan ook de inhoud van art. 41, lid 1, van het eerste Aanvullend Protocol van de associatieovereenkomst EEG/Turkije en art. 13 van het besluit 1/80 associatieraad EEG/Turkije schenden door een verstrenging in te voeren onder welke voorwaarden verzoeker als Turkse onderdaan gemachtigd zou kunnen worden tot verblijf op het Belgisch grondgebied, terwijl in de associatieovereenkomst het eerste aanvullende protocol en art. 13 van het besluit 1/80 van de associatieraad juist iedere beperking verboden wordt.

Dat trouwens niet alleen verzoeker maar ook zijn echtgenote, die de Belgische nationaliteit heeft maar tevens de Turkse nationaliteit, zich kan beroepen op de rechten die zij als Belg met dubbele nationaliteit (ook de Turkse), ontleent aan het associatieverdrag tussen de EU en Turkije.

"Een Belg die ook Turk is, blijft in België rechten ontleen aan de Associatie tussen de EU en Turkije". Dit volgt uit het arrest van het Hof van Justitie van 29.03.2012 in twee Nederlandse zaken C-7/10 (Kahveci) en C-9/10 (Inan), waarin het Hof van Justitie stelt "dat associatiebesluit nr. 1/80 een bestanddeel vormt van de rechtsorde van de Unie (lidstaten moeten aan deze bepaling voorrang geven t.o.v. de nationale regeling) die rechtstreekse werking heeft (men kan deze bepaling invoeren voor een nationale rechtbank om strijdige regels van het nationaal recht buiten toepassing te laten)" (Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, 2012, nr. 3, blz. 233).

Dat art. 13 van het besluit 180 van de associatieraad EEG/Turkije luidt:

"De lidstaten van de gemeenschap en Turkije mogen geen nieuwe beperkingen invoeren met betrekking tot de toegang tot de werkgelegenheid van werknemers en hun gezinsleden wier verblijf en arbeid op hun onderscheiden grondgebied legaal is".

Dat de heer S door aanvraag machtiging tot verblijf in het bezit gesteld werd van een attest van immatriculatie en vanaf dat ogenblik legaal op Belgisch grondgebied verbleef en dit tot datum bestreden beslissing.

Dat hij in de tussentijdse periode zich inschakelde in het economisch verkeer en als arbeider tewerkgesteld werd.

Dat de latere beslissing die louter gebaseerd is op het zogenaamde gebrek aan inkomsten van zijn echtgenote, een einde stelt aan zijn legaal verblijf en daardoor hem de mogelijkheid ontnemt zijn recht van vrij verkeer van diensten en zijn recht op arbeid zoals voorzien in de Associatieovereenkomst, aanvullende protocollen en het besluit 180 verder uit te oefenen.

Dat bovendien de bestreden beslissing ten onrechte voorhoudt dat mevrouw S niet over regelmatige en voldoende inkomsten beschikt.

Dat geen rekening is gehouden met periodes van deeltijdse tewerkstelling die afgewisseld worden met periodes van voltijdse tewerkstelling.

Dat, in tegenstelling tot datgene wat voorbehouden worden, mevrouw S wel degelijk over meer dan gemiddeld € 1.000,00 per maand beschikt.

Dat bovendien abstractie wordt gemaakt van het feit dat ook de heer S over eigen inkomsten beschikt, zodat het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk onbestaande was en is.

Dat verzoeker reeds geruime tijd op het Belgisch grondgebied verblijft, hier zijn sociaal leven heeft uitgebouwd en hier samenwoont met zijn echtgenote en arbeid.

Dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van art. 8 EVRM.

Art. 8 EVRM luidt:

"- 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Dat door de bestreden beslissing het verzoeker onmogelijk wordt gemaakt zijn gezinsleven samen met zijn echtgenote verder te zetten en verder uit te bouwen.

Dat van zijn echtgenote die geboren en getogen is in België en de Belgische nationaliteit heeft bezwaarlijk verwacht kan worden dat zij haar echtgenoot naar Turkije zou vervoegen, land dat zij enkel kent van vakanties.

Dat de bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden aangezien deze de boven aangehaalde artikelen schendt."

3.2 Verzoeker betoogt dat door de invoering van het nieuwe artikel 40ter en de wijzigingen ingevoerd in artikel 40bis van de vreemdelingenwet, wijzigingen ingevoerd bij de wet van 8 juli 2011, aan verzoeker en zijn echtgenote die een dubbele nationaliteit heeft (Belgisch en Turks), zwaardere voorwaarden zijn

opgelegd dan voorheen het geval was. Deze verstrenging is in strijd met de bepalingen van het associatieverdrag van de EEG/Turkije zoals geformuleerd in artikel 41, lid 1 van het eerste Aanvullende Protocol en in artikel 13 van besluit nr. 1/80.

De Associatieovereenkomst tussen de EEG en Turkije van 12 september 1963 had als politieke doelstelling de geleidelijke integratie van Turkije in de toenmalige Europese Gemeenschap. De Associatieovereenkomst is later aangevuld met een aanvullend Protocol en besluiten.

Artikel 41, lid van het Aanvullend Protocol (Pb. L. 29 december 1972, afl. 293)) luidt als volgt:

“De Overeenkomstsluitende Partijen voeren onderling geen nieuwe beperkingen in met betrekking tot de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten.”

Dit artikel heeft enkel betrekking op de artikelen 13 (vrijheid van vestiging) en 14 (vrij verrichten van diensten) van de Associatieovereenkomst (Pb.L. 29 december 1964, afl. 64).

De Raad benadrukt dat uit vaste rechtspraak van het Hof van Justitie volgt: *“dat in artikel 41, lid 1, van het Aanvullend Protocol een nauwkeurig bepaald en onvoorwaardelijk beginsel is geformuleerd, dat voldoende werkbaar is om door de nationale rechter te kunnen worden toegepast en dat derhalve de rechtspositie van particulieren kan bepalen; de rechtstreekse werking die dus aan die bepaling moet worden toegekend brengt, dat de justitiabelen op wie zij van toepassing is, het recht hebben zich er voor de rechterlijke instanties van de lidstaten op te beroepen.”* (HvJ 11 mei 2000, C-37/98, Savas, ro. 54).

Vaste rechtspraak van het Hof van Justitie luidt dat: *“(…) ook al verleent de in artikel 41, lid 1, van het Aanvullend Protocol opgenomen standstillclausule op zichzelf aan een Turks onderdaan geen rechtstreeks uit de gemeenschapsregeling afgeleid recht van vestiging en een daaruit voortvloeiend recht van verblijf of een recht op het vrij verrichten van diensten of van toegang tot het grondgebied van een lidstaat (…), dit niet wegneemt dat een dergelijke clausule algemeen de invoering verbiedt van alle nieuwe maatregelen die tot doel of tot gevolg zouden hebben dat de uitoefening door een Turks onderdaan van deze economische vrijheden op het nationale grondgebied wordt onderworpen aan strengere voorwaarden dan die welke golden bij de inwerkingtreding van het Aanvullend Protocol voor de betrokken lidstaat.”* (HvJ 19 februari 2009, C-228/06, Soysal, ro. 47).

Voorts oordeelde het Hof dat: *“Met betrekking tot artikel 41, lid 1, heeft het Hof (…) in herinnering gebracht dat deze bepaling vanaf de datum van inwerkingtreding in de gastlidstaat van de rechtshandeling waarvan deze bepaling deel uitmaakt, de invoering verbiedt van nieuwe beperkingen van de uitoefening van de vrijheid van vestiging of van het vrij verrichten van diensten, met inbegrip van beperkingen betreffende de materiële en/of procedurele voorwaarden inzake de eerste toelating tot de betrokken lidstaat van Turkse staatsburgers die voornemens zijn aldaar van deze economische vrijheden gebruik te maken.”* (HvJ 29 april 2010, C-92/7, ro. 47).

De Raad wijst erop dat artikel 41, lid 1 van het Aanvullend Protocol enkel betrekking heeft op de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten. De Unierechtelijke invulling van het begrip *“vrijheid van vestiging”* omvat de toegang tot werkzaamheden anders dan in loondienst en de uitoefening daarvan alsmede de oprichting en het beheer van ondernemingen ten behoeve van duurzame activiteiten. Het betreft met andere woorden de vrije vestiging van zelfstandigen.

Het vrij verrichten van diensten wordt door het Unierecht ingevuld als de dienstverrichtingen welke gewoonlijk tegen vergoeding geschieden, voor zover de bepalingen betreffende het vrije verkeer van goederen, kapitaal en personen op deze dienstverrichtingen niet van toepassing zijn. Degene die de diensten verricht (dienstverlener), kan daartoe zijn werkzaamheden tijdelijk uitoefenen in de lidstaat waar de dienst wordt verricht.

Het vrij verkeer van diensten vertoont gelijkenissen met de vrijheid van vestiging. Toch bestaat er een onderscheid: het verrichten van diensten heeft geen duurzaam karakter, maar betreft een tijdelijke activiteit, terwijl duurzaamheid juist het kenmerk is van de vrijheid van vestiging.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker geen aanvraag tot verblijf heeft ingediend in het kader van een tewerkstelling (als werknemer of zelfstandige) maar een aanvraag in het kader van gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote. Verzoeker voegt bij het verzoekschrift een arbeidsovereenkomst van 22 april 2013. Evenwel was verweerder niet in kennis gesteld van deze tewerkstelling aangezien uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat er sinds de aanvraag geen arbeidsovereenkomst en/of loonfiches van verzoeker zijn voorgelegd. Zelfs indien wordt

aangenomen dat verzoeker voornemens is geweest om zich in België te vestigen als zelfstandige of in België diensten te verrichten, kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij stelt dat hij vanaf het attest van immatriculatie legaal op het Belgisch grondgebied verbleef in de zin van artikel 13 van het besluit 1/80 van de associatieraad. Het besluit nr. 1/80 is weliswaar een aanzienlijke verbetering van de rechtspositie van Turkse werknemers die legaal arbeid verrichten in een EG-lidstaat doch het besluit heeft geen recht op vrij verkeer voor Turkse werknemers als zodanig tot gevolg.

Artikel 13 van het besluit nr. 1/80 van de Associatieraad EEG-Turkije bepaalt als volgt:

“De lidstaten van de Gemeenschap en Turkije mogen geen nieuwe beperkingen invoeren met betrekking tot de toegang tot de werkgelegenheid van werknemers en hun gezinsleden wier verblijf en arbeid op hun onderscheiden grondgebied legaal zijn.”

Het begrip ‘legaal’ in de zin van artikel 13 van het besluit houdt volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie in dat de Turkse werknemer of het lid van zijn gezin zich moet hebben gehouden aan de regels van de gastlidstaat op het gebied van de toegang, het verblijf en eventueel het verrichten van arbeid, en hij zich derhalve legaal op het grondgebied van die lidstaat bevindt (HvJ 21 oktober 2003, C-317/01, ro. 84; HvJ 7 november 2013, C-225/12, ro. 35).

Artikel 13 van besluit nr. 1/80 moet uitgelegd worden als dat het bezit van machtiging tot voorlopig verblijf die enkel geldig is in afwachting van een definitieve beslissing over het verblijfsrecht, geen “legaal verblijf” vormt (HvJ 21 oktober 2003, C-317/01 en HvJ 7 november 2013, C-225/12).

Het Hof heeft geoordeeld dat ‘legale arbeid’ een stabiele en bestendige situatie op de arbeidsmarkt van die lidstaat veronderstelt, en om die reden een onbetwist verblijfsrecht inhoudt (HvJ 8 november 2012, C-268/11, ro. 39).

Het Hof heeft uitdrukkelijk gesteld dat het verrichten van arbeid door een Turkse werknemer op basis van een verblijfsvergunning die enkel geldig is in afwachting van een definitieve beslissing over zijn verblijfsrecht, niet als ‘legaal’ kan worden aangemerkt (HvJ 7 november 2013, C-225/12, ro. 47).

Zij stelt met betrekking tot het begrip ‘legaal’ in de zin van artikel 13 van het besluit nr. 1/80 dat het een stabiele en bestendige situatie op het grondgebied van de lidstaat als voorwaarde heeft die veronderstelt dat het verblijfsrecht van de betrokkene niet wordt betwist. Het Hof oordeelt dat perioden van verblijf van of, eventueel, het verrichten van arbeid door een Turkse werknemer op basis van een machtiging tot voorlopig verblijf die enkel geldig is in afwachting van een definitieve beslissing over zijn verblijfsrecht, niet wordt geacht te vallen onder het begrip ‘legaal verblijf’ in de zin van vornoemd artikel (HvJ 7 november 2013, C-225/12, ro. 48).

Het Hof concludeert in het arrest Demir dat het bezit van een machtiging tot voorlopig verblijf, die enkel geldig is in afwachting van een definitieve beslissing over het verblijfsrecht, geen ‘legaal verblijf’ vormt (HvJ 7 november 2013, C-225/12, ro. 49).

Verzoeker die enkel over een immatriculatieattest beschikte in afwachting van de beslissing over zijn verblijfsrecht kan bijgevolg geen beroep doen op artikel 13 van het besluit nr. 1/80 als werknemer. Verzoeker kan derhalve niet rechtstreeks rechten putten uit de Associatieovereenkomst en zijn aanvullende regelgeving op basis van zijn ingeroepen tewerkstelling.

Waar verzoeker beroep wenst te doen op artikel 13 van het besluit nr. 1/80 als gezinslid van zijn echtgenote die de Turkse nationaliteit heeft en tewerkgesteld is en aldus meent dat de meer voordelige bepalingen van de bilaterale akkoorden op hem van toepassing zijn, wijst de Raad op artikel 15 van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 12 september 2011 (hierna afgekort als wet 8 juli 2011), die het volgende bepaalt:

“Dit artikel is van toepassing op de tewerkstellingsovereenkomsten met Marokko, Turkije, Algerije, Tunesië, Servië, Montenegro, Kroatië, Macedonië en Bosnië-Herzegovina, zoals goedgekeurd door de wet van 13 december 1976 houdende goedkeuring van de bilaterale akkoorden betreffende de tewerkstelling in België van buitenlandse werknemers.

De onderdaan van een van de in het eerste lid vermelde landen kan slechts rechten uit de overeenkomstige tewerkstellingsovereenkomst putten, voor zover :

1° de persoon die vervoegd wordt zijn verblijfsrecht in het Rijk verwerft doordat hij naar het Rijk is afgereisd omwille van een tewerkstelling in het kader en onder de voorwaarden van die tewerkstellingsovereenkomst, en;

2° de afstammingsband, de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap reeds bestond vóór de persoon die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam.”

In de mate verzoeker er aldus ten onrechte vanuit gaat dat hij zich kan beroepen op de bepalingen van de wet van 13 december 1976 houdende goedkeuring van de bilaterale akkoorden betreffende de tewerkstelling in België van buitenlandse werknemers, tot goedkeuring van het akkoord tussen België en Turkije betreffende de tewerkstelling van Turkse werknemers in België, ondertekend op 16 juli 1964, gaat verzoeker voorbij aan het gegeven dat de in artikel 15 van de wet 8 juli 2011 voorziene mogelijkheid tot gezinshereniging slechts van toepassing is op deze gezinsleden die zich in België wensen te voegen bij gezinsleden die in België tewerkgesteld zijn in het kader van dit akkoord en dat de echtelijke band reeds bestond vóór de persoon die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers echtgenote in België is geboren en er dus geenszins sprake kan zijn van migratie van zijn echtgenote op grond van vermelde overeenkomst en van een bestaande echtelijke band. Verzoeker kan zich aldus niet dienstig beroepen op de bepalingen van voormelde overeenkomst tussen België en Turkije. Bijgevolg kan verzoeker zich evenmin beroepen op artikel 13 van het besluit nr. 1/80 van de Associatieraad EEG-Turkije als gezinslid van een Turkse werknemer.

Ten overvloede en in de mate verzoeker zou menen dat artikel 15 van de wet 8 juli 2011 strijdig zou zijn met de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet doordat de bestreden bepaling op eenzijdige wijze bilaterale akkoorden gesloten tussen de Belgische Staat en Turkije zou wijzigen, verwijst de Raad naar de vermeldingen van het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 121/2013 die het volgende stelde:

“B.68.3. Uit de totstandkoming van de bestreden bepaling blijkt dat de wetgever niet heeft beoogd beperkingen aan te brengen aan de rechten die buitenlandse werknemers en hun gezinsleden aan de vermelde internationale akkoorden ontleen, waartoe hij overigens ook niet eenzijdig bevoegd zou zijn.

B.68.4. De wetgever heeft het toepassingsgebied willen verduidelijken van, enerzijds, de algemene regeling inzake gezinshereniging met een onderdaan van een derde Staat, zoals die is vervat in de artikelen 10 en volgende van de wet van 15 december 1980, en, anderzijds, de afwijkende regeling die geldt op grond van bilaterale overeenkomsten met bepaalde landen.

Omdat zou zijn gebleken dat de bedoelde akkoorden in de praktijk soms soepeler werden toegepast dan datgene waarin is voorzien, heeft de wetgever de interpretatie bevestigd van de vermelde akkoorden, zoals deze blijkt uit de parlementaire bespreking bij hun totstandkoming en uit de rechtspraak (Parl. St., Kamer, 2010-2011, DOC 53-0443/017, pp.6-9, en Doe 53-0443/018, pp.210-212). Aldus begrepen, beoogt de bestreden bepaling niet de inhoud van de voormelde akkoorden te wijzigen.” (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013).

Bijgevolg is niet aangetoond dat verzoeker of zijn echtgenote vallen onder het toepassingsgebied van de aangevoerde bepalingen. Een schending van de associatieovereenkomst met Turkije, artikel 41, lid van het eerste Aanvullend Protocol en artikel 13 van het besluit 1/80 van de Associatieraad EEG-Turkije wordt niet aangetoond

Aldus dient in tegenstelling tot wat verzoeker poogt voor te houden, vastgesteld te worden dat verzoeker wel degelijk onder de toepassing van de huidige artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet valt.

Artikel 40bis, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;”

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

[Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij [actief werk zoekt](1);

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

(...)"

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de inkomsten van de referentiepersoon het volgende gemotiveerd:

“Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur dd. 27.02.2013 voor deeltijdse tewerkstelling; bijlage dd. 27.02.2013 waaruit blijkt dat de referentiepersoon in de periode maart - mei 2013 tijdelijk voltijds tewerkgesteld wordt; bijlage dd. 28.02.2013 waaruit blijkt dat de prestaties van de referentiepersoon werden vastgelegd op gemiddeld 20u per week

- bijbehorende loonfiches voor de periode januari - augustus 2013: uit deze fiches blijkt dat de referentiepersoon in de maanden maart - mei 2013 (tijdelijke voltijdse tewerkstelling) een gemiddeld maandelijks inkomen had van € 1386,67. Echter, in de periode januari - februari 2013 en juni - augustus 2013 (deeltijdse tewerkstelling) had de referentiepersoon een gemiddeld maandelijks inkomen van € 915,29. Gezien uit de voorgelegde arbeidscontracten blijkt dat de referentiepersoon in de regel deeltijds tewerkgesteld is, kan bij de beoordeling van de bestaansmiddelen enkel rekening gehouden worden met deze inkomsten.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn.”

Verzoeker betoogt dat in de beslissing ten onrechte wordt voorgehouden dat zijn echtgenote niet over regelmatige en voldoende inkomsten beschikt. Er wordt geen rekening gehouden met de periodes van deeltijdse tewerkstelling die afgewisseld worden met periodes van voltijdse tewerkstelling. Zijn echtgenote beschikt wel degelijk over meer dan gemiddeld € 1000,00 per maand.

In tegenstelling tot verzoekers betoog blijkt uit een eenvoudige lezing van de motieven in de beslissing dat er wel degelijk rekening is gehouden met de periodes waarin verzoekers echtgenote deeltijds, dan wel voltijds tewerkgesteld was. Het motief dat de inkomsten uit deeltijdse arbeid verworven worden beoordeeld, is niet kennelijk onredelijk, nu uit de voorgelegde contracten blijkt dat zijn echtgenote *“in de regel deeltijds tewerkgesteld is”*. Verzoeker weerlegt dit motief niet. Verzoekers vage beschouwingen dat zijn echtgenote wel degelijk over voldoende inkomsten beschikt, volstaat niet om aan te tonen dat verwerende partij onterecht oordeelde dat hij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat verzoekers echtgenote een gemiddeld maandelijks inkomen van € 915,29 had. Aangezien de armoederisicogrens voor een alleenstaande in België € 1000, 00 bedraagt, ligt het inkomen van verzoekers echtgenote voor haar alleen al onder deze armoederisicogrens. Verwerende partij stelt bijgevolg op kennelijk redelijke wijze vast dat zijn echtgenote niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Waar verzoeker

thans verwijst naar zijn eigen inkomsten zodat het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk onbestaande is, wijst de Raad erop dat de regelmatigheid van de bestuursbeslissing wordt beoordeeld op het ogenblik dat de beslissing wordt genomen. Uit de stukken van het administratief blijkt niet dat verzoeker het arbeidscontract dat hij thans voorlegt, heeft ter kennis gebracht aan de verwerende partij. Evenmin heeft hij loonfiches voorgelegd aan de verwerende partij. Verzoeker kan verwerende partij aldus bezwaarlijk verwijten geen rekening te hebben gehouden met zijn eigen inkomsten.

Een schending van de artikelen 40, 40bis en 40ter en van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Verzoeker meent tenslotte nog dat een schending van artikel 8 van het EVRM voorligt.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

In casu verwijst verzoeker naar het gezinsleven met zijn echtgenote die geboren en getogen is in België en de Belgische nationaliteit heeft. Van zijn echtgenote kan niet worden verwacht dat zij hem zou vervoegen in Turkije, land dat zij enkel kent van vakanties.

Gelet op de elementen uit het administratief dossier en het feit dat verzoeker samenwoont met zijn echtgenote is er *in casu* sprake van een gezinsleven.

In casu vraagt verzoeker een eerste toelating tot verblijf in het Rijk, met name een verblijf van meer dan drie maanden. Wanneer het om een eerste toelating gaat dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26

maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er hinderpalen aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. Verzoeker voert slechts aan dat van zijn echtgenote niet kan verwacht worden dat zij verhuist naar Turkije, een land dat zij enkel kent van vakanties.

De bestreden beslissing heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat hij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoekende partij een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Er dient voorts te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven; de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de vreemdelingenwet opgelegde verblijfsvereisten, *in casu* voorzien in artikel 40ter van de vreemdelingenwet (RvS 4 mei 2007, nr. 170.806).

De verzoekende partij maakt voorts geen melding van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven in het land van herkomst of elders wordt verdergezet. Verzoeker bevestigt overigens dat zijn echtgenote tevens de Turkse nationaliteit heeft.

Opgemerkt kan worden dat artikel 8 van het EVRM niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een staat een algemene verplichting zou inhouden om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga c. Belgique, § 81; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, § 43). De Staat is dus gemachtigd om voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Ten slotte geeft verzoekers raadsman ter terechtzitting aan dat een vorige 'bijlage 20' is vernietigd door de Raad waardoor hij thans in het bezit is gesteld van een immatriculatieattest. Verzoekers raadsman stelt terecht dat verzoeker bijgevolg niet gedwongen kan worden verwijderd. Verzoeker toont geen actueel belang aan bij de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN